

Sygn. akt III KK 186/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga,
w sprawie **A. W.**

oskarżonego z art. 46 ust. 1 ustawy z 24.04.1997 r. o narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 6 listopada 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 17 lutego 2014 r., uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w B. w S. z dnia 12
czerwca 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 czerwca 2013 roku, Sąd Rejonowy w B. z siedzibą w S.,
uznał oskarżonego A. W. za winnego tego, że w okresie od 1995 roku do końca
1998 roku w S., w W. i w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z
góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wielokrotnie

udzielał odpłatnie innym osobom środki odurzające w postaci marihuany i amfetaminy w sposób i okolicznościach wskazanych w opisie przypisanego czynu i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby.

Od powyższego wyroku prokurator wniósł apelację na niekorzyść oskarżonego i zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego - art. 4 § 1 k.k. poprzez pominięcie tego przepisu w podstawie skazania i wymiaru kary, podczas gdy wobec oskarżonego faktycznie zastosowano Kodeks karny w brzmieniu przed zmianą, jako ustawę względniejszą dla oskarżonego. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy skazania i wymierzenia kary oskarżonemu - art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

W toku rozprawy odwoławczej skarżący zmodyfikował wniosek apelacji, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie jako podstawy skazania i wymiaru kary - art.

46 ust. 1 ustawy z dnia 24.04. 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. jako względniejszej dla sprawcy.

Sąd Okręgowy w B., po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wyrokiem z dnia 17 lutego 2014 roku, przyjął kwalifikując czynu przypisanego oskarżonemu z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i postępowanie umorzył.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości, na niekorzyść oskarżonego i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 101 § 1 pkt 2a k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109), polegające na błędnym uznaniu, że karalność zarzucanego oskarżonemu czynu uległa przedawnieniu, podczas gdy do przedawnienia karalności przestępstwa popełnionego przez oskarżonego nie doszło. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna. Rację ma skarżący, że stanowisko Sądu Okręgowego, iż karalność przypisanego oskarżonemu czynu z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., popełnionego w okresie od 1995 roku do końca 1998 roku, uległa przedawnieniu, jest błędne.

Sąd odwoławczy badając kwestię kwalifikacji prawnej czynu słusznie uznał, że w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czyn oskarżonego należy zakwalifikować z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., jako ustawy względniejszej dla sprawcy. W związku z tym przedawnienie karalności Sąd ten ustalił w oparciu o obowiązujący stan prawny przed dniem 3 sierpnia 2005 roku, tj., przed dniem wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy Kodeks karny (Dz. U. Nr 132 poz. 1109). Wobec tego przyjął, że nastąpiło przedawnienie karalności czynu na podstawie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k.

Sąd odwoławczy pominął jednak art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, który stanowi, że „do czynów popełnionych przed wejściem w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy Kodeksu karnego o przedawnieniu w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął”. Z przepisu tego jednoznacznie wynika, że przedawnienie karalności czynów popełnionych przed wejściem w życie ustawy zmieniającej Kodeks karny regulują przepisy tejże ustawy co do wydłużonych nią okresów przedawnienia karalności. Zgodnie z tym przepisem wyjątek dotyczy sytuacji, w której przedawnienie ocenia się według przepisów dotychczas obowiązujących, jeżeli termin przedawnienia karalności upłynął przed dniem 3 sierpnia 2005 roku.

W rozpoznawanej sprawie w dacie wejścia w życie wskazanej ustawy termin przedawnienia karalności popełnionego przez oskarżonego czynu nie upłynął (art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k.). Dlatego też w czasie orzekania przez Sąd odwoławczy zastosowanie miały przepisy dotyczące przedawnienia karalności określone w ustawie z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy Kodeks karny, a

nie przepisy obowiązujące przed dokonaną zmianą.

Wspomniana ustawa w zakresie terminów przedawnienia karalności wprowadziła do Kodeksu karnego art. 101 § 1 pkt 2a k.k., który przewiduje 15-letni termin przedawnienia karalności, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat. Przepis ten, przy uwzględnieniu art. 102 k.k., powinien więc mieć zastosowanie w rozpoznawanej sprawie. Oznacza to, że w dacie orzekania przez Sąd odwoławczy termin przedawnienia karalności czynu z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. jeszcze nie upłynął.

Kwestie związane ze stosowaniem przepisów ustawy z dnia 3 czerwca 2005 roku o zmianie ustawy Kodeks karny w zakresie dotyczącym terminów przedawnienia karalności były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (wyroki z: 3 października 2005 roku, sygn. V KK 151/05, Lex nr 168205 oraz 9 listopada 2005 roku, sygn. V KK 300/05, Lex nr 164314). Zgodność tych przepisów z Konstytucją RP, a także z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz z Międzynarodowym Paktem Praw Obywatelskich i Politycznych stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyrokach z: 15 października 2008 roku, sygn. P 32/06, OTK-A 2008/8/138 i 13 października 2009 roku, sygn. P 4/08, OTK-A 2009/9/133).

Z podanych powyżej względów należało uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Sąd drugiej instancji powinien ponownie ocenić zasadność wniesionej apelacji, mając na względzie wyrażony przez Sąd Najwyższy pogląd w kwestii przedawnienia karalności czynu (art. 442 § 3 w zw. z art. 518 k.p.k.).